Írta: L. Ritók Nóra
2010. december 16. csütörtök, 11:24 - Módosítás: 2010. december 16. csütörtök, 11:38

A suliban általában a szünet előtt három héttel kezdünk a karácsonyra készülni. Próbál az ember ünnepi hangulatot teremteni ott is, ahol ez nehéz. Sőt, néha lehetetlen. Mindenfélét készítünk. Asztali-és karácsonyfadíszeket, üdvözlőlapokat, és persze megszervezzük az elmaradhatatlan mézeskalácssütést is.

Az előzőekből sokat megkapok, azokat nem viszik haza, nekem adják. Megértem. Ahol nincs ünnep, ott minek legyen üdvözlőlap. A mézeskalácsot, azt mindig hazaviszik. Bár nem bírja ki karácsonyig. Általában már az első este elfogy.

Persze ilyenkor sokat mesélek is a karácsonyról. Az ünnepről, a szeretetről, a családról, karácsonyfáról, ételekről. Amikor ezekről beszélgetünk, mindig óvatos vagyok. Mert megtanultam már, úgy kell kérdezni, hogy a válaszadások elmaradhassanak, vagy, ha jön is rá egy-egy félmondat, senki se vigye tovább a rácsodálkozást, megjegyzéseket. Megtanultam már úgy irányítani a beszélgetést, hogy senkinek ne lehessen rossz érzése. Legfeljebb nekem, ha nem jól játszom a szerepem.

Mint most is, a fenyőfával kapcsolatban. Sok gyereket kérdezni sem kell, sorolják, kinél mekkora fa díszlik majd, és ki, mit kér, és kap majd meg, van, aki már látta is….
A kislány mindenkit túlkiabálva mondja: nálunk a fa felér a mennyezetig! Mindig a legnagyobbat vesszük meg! Amit csak lehet kapni. És nagyon szép. És a mamámnál már volt a Jézuska is, és már oda is adta az ajándékomat….Kértem egy játék laptopot, meg kapok majd egy barbibabát is, meg….és mondja, sorolja, vég nélkül.

Közben rajzolgatunk. Fenyőfákat, próbálva szimmetrikusra megrajzolni a két oldalát. Nem egyszerű. És persze mindenkit meghallgatunk. Már akinek van mondanivalója a témáról.

A másik kislány arról mesél, hogy náluk műfenyő van. Mert az anyukája utálja, ha a tűlevelek a földre hullnak. És különben is - mondja tudálékosan, a felnőttek szavaival - így olcsóbb. Mert

ezt nem kell minden évben megvenni. Csak szét kell szedni, és el kell rakni egy dobozba, és kész. És ugyanolyan szépre lehet díszíteni. Hümmögve gondoljuk végig a dolgokat, ki ezen az oldalon érvel, ki a másikon.

A kislány nem szól. Elmélyülten a készülő fenyőre figyel, de közben látom, fülel a beszélgetésre. Csak úgy akar csinálni, mintha nem érdekelné. Jól ismerem ezt. Odahajolok hozzá. Mert érzem, ezt most nem szabad hangosan megkérdeznem. Szinte súgom a fülébe, hogy más ne hallja: Nálatok igazi, vagy műfenyő van karácsonykor?

Először csak hallgat. Nem akarja mondani. Még nekem sem. Hagyom. Nem erőltetem. Aztán csak odafordul, és nagyon halkan, hogy észre ne vegyék, mondja: „Minékünk nem szokott lenni. De apu szokott csinálni papírból. Oszt az a miénk."

Próbálok lelkesedni, persze halkan: de jó neked! Másnak biztos nincs ilyen! Nem szól. Semmit. Nem is néz rám. Visszafordul a rajzához. Lassan igazgatja szimmetrikusra a cakkosra rajzolt fenyőformát. Érzem, lelkes rácsodálkozásom nem volt elég ahhoz, hogy ő is úgy érezze, ahogy én szerettem volna. Nem volt elég. És talán nem is tudok már úgy csinálni, hogy elhitessem vele. Már nem megy. Mert már tudom, hogy minden próbálkozásom ellenére neki, és sok kis társának valami visszavonhatatlanul kimarad az év legszebb ünnepéből, a karácsonyból is.

(Forrás:fn.hu)